

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

SESSIÓNS DEL CONGRÉS CATALANISTA.

No 'ns proposém pas ressenyarlas de una manera complerta, y per altra part no valen la pena. Recullirém no més que alguns esquitxos que han escampat los oradors al pendre la paraula. Per forsa hem de ser concisos. Los que vulgan més detalls, consultin lo *Diari de las sessions del Congrés catalanista*.

La primera sessió vá consumirse ab lo discurs del Sr. Sol. Era, com saben, llarch é intencionat.

Vá sostenir que 'l Congrés no tenia autoritat ni competencia. No tenia la autoritat del número perque davant de Catalunya que conta dos millions de habitants, 1300 inscrits, no son més que 1300 personas, y 1300 personas no son Catalunya. No tenia la autoritat de la representació, perque aquestas 1300 personas no 's representan més que á si mateixas. No tenia la competencia, perque no 'estava dividit en seccions facultativas, per entendre en los diversos punts del programa. Y tenia ademés la desventatje de que 'l públich s' empenyava en creure' l un Congrés politich, per haverlo concebut un periòdich politich y per haver sortit elegit president un home politich....

Interrupcions del president.

Lo Sr. Sol: Sr. President: si jo 'm trobés al seu lloch y 's discutís la méva persona, estona ha que hauria deixat la presidencia.

Un aficionat á toros: ¡Fins á la empuñadura! Després, disputa entre 'l Sr. President y 'l Sr. Feliu y Codina, aquest empenyat en parlar y 'l primer en quitarli la paraula. Y ultimament lo Sr. Vallés y Ribot demana la paraula per una qüestió d' ordre. Al comensar á parlar sembla que 's desvia del assumpto, hi ha crits y rebombori, y 'l delegat de Castella... dich mal, del govern, suspen la sessió.

La *Gaceta de Catalunya*: Lo Congrés catalanista es mort: que Déu l' haja perdonat!

Alguns: Donchs are tornarem á reunirnos y are veura tothom si aquest mort se belluga ó no 's belluga. Gran entrada al teatro del Tivoli. Aquí, com á Madrid, per més que molts vulgan fer creure lo contrari, no hi ha com la perspectiva de un escàndol per atreure gent.

Lo president, humil y conciliador, declara que renuncia á contestar á las alusions del Sr. Sol. Los terribles arguments del Sr. Sol quedan en péu.

—¡A votar!

Quan se juga á Congrés, vots son triunfos.

Lo Sr. *Serraclara*: Demano que la votació siga nominal.

Comensa una votació que al ménos vá ser tant llarga com lo discurs del Sr. Sol. Escenas cómicas n' hi vá haver moltas. Membres que duyan un mateix apellido, com Joseph Feliu, Pere Santaló, Joseph Roca, etc., etc., al ser cridats s' alsavan y l' un deya que si y l' altra que no. Lo Sr. President ab tota la gravetat propia de aquestes cassos, anava rectificant las llistas.

—No es un Congrés catalá deya un senyor del meu costat, sino un Congrés *casulá*.

Algú després de dir si ó no, ab véu reforsada, s' asseya satisfet com si hagués salvat la patria.

Resultat: que 'ls vots varen ser triunfos, y la proposició Sol, donant á 'ls iniciadors un vot de gracias, pero sense estar conformes ab la organisació del Congrés, no vá ser presa en consideració.

La mesa (dich la taula) per un costat vencia y per l' altre costat quedava derrotada. Pero en cassos aixis, lo gran qué es sortir del pas y no mirar prim.

Se ván llegir las dimissions de un vice-president y dos secretaris. Eran molt amargas; y en alguna d' ellas la dignitat del Congrés podia considerarse ofesa. A pesar de tot no varen ser aceptadas. Es més: lo Sr. Arabia dimitia 'l càrrech de vice-president y la qualitat de individu del Congrés. No hi ha *trètia*: la dimissió no s' admet; y al Sr. Arabia se 'l fa vice-president, perque aquest càrrech per lo vist deu ser obligatori. Es com lo del rey Wamba que 'l ván fer rey si 's plau per forsa.

Se posa á discussió 'l primer tema. «¿Convé formar un gran centro catalanista? ¿Convé formar una institució científica catalana, una academia de arts plásticas y un conservatori de música y declamació?»

Lo Sr. Lletjet demana la paraula. Diu que vé sense

preparació; pero s' espressa ab facilitat. Consagra una part del seu discurs á alabar als infusoris. Alguns membres del Congrés se donan per aludits y aplaudeixen. Los infusoris, á penas se veuen y agitan l' Océano: alguns membres del Congrés també; s' irritan, alguns membres del Congrés també: fabrican banchs y escollos: alguns membres del Congrés també, y per cert que en banchs d' aquestos alguns congressos hi naufragan. Lo Sr. Lletjet parla ademés del Egipte, de Grecia y de la civilitació árabe-espanyola, y acaba declarantse partidari del tema. (Grans aplausos).

Es tart, y 'l Sr. President després de dirigir un elogi al Sr. Balaguer (no sempre havia merescut aquesta honra l' ilustre Trovador de Montserrat) a la sessió, donant las gracias als membres del Congrés perque han sigut bons minyons.

Nota: Haventhi 1300 inscrits, van respondre á la llista uns 500.

Quarta sessió.

Puja á la tarima 'l Sr. Cervera per parlar contra la proposició. Vá divagant de Nemrod ó Sessostris, de Níve á Babilonia, de Babilonia á la Persia, de la Persia á Grecia. Recorra las edats nebulosas ab un estil tant nebulós com las edats. Aixó si, recalca las paraulas, y mou la má dreta compassadament, fent l' anell ab l' índice y 'l pulgar, com un predicador de Quaresma. ¿Qué té que veure Sessostris ab lo tema? No 's precipiti. Las Academias á Babilonia no ván dar cap resultat: tampoch ne donarian á Barcelona. Barcelona té alguna cosa de Babel, al ménos l' inicial y 'l no entendre'ns. Se funda un Foment de la Producció y se 'n forma un' altra desseguida. Se funda una societat de balls de la Mercé, y 'n neix un' altra que dona 'ls balls á la Plassa de Catalunya y 'ls vots al Sr. Almirall. Lo Sr. Cervera parla de la llengua universal, y 'l respectable Congrés lo xiula. Ja tenia rahó 'l Sr. Cervera. Barcelona es una Babel ab la corresponent confusió de las llenguas.

Després del Sr. Cervera, parla 'l Sr. Secasas en pró. Castella es la causa de tots los nostres mals. Ella 'ns ha inoculat mala sanch. Estém perduts. Hem de tornar al temps antich; pero modificat ab las cóstums modernas. (Aixó no 'u entench, ni 'l Sr. Secasas potser tampoch, lo cert es que no vá esplicarho). Jo vull lo renaixement de aquell antich comerç, mort á conseqüencia dels privilegis que 'ls reys de la casa de Austria ván donar á Cádiz. (Y jo que 'm creya que 'l port de Cádiz está en gran decadencia, á pesar dels antichs privilegis!). Jo vull anar sempre endavant: jo quan era xich mamava; pero are no tornaré á mamar (jo tampoch) etc. etc. (Vaja, quedém ab que 'ls castellans son uns porchs.)

Lo Sr. Vidal Valenciano parla en contra de la formació de un gran centro catalanista. Vos havéu figurat que som homes, y no som més que criaturas. Es precis fer estudis avants de fer cassinos. Nos alabém de

tenir teatro y no 'n tenim. Tenim rudiments de teatro, y 'ls arguments que are s' estilan, lo mateix podrien passar a Catalunya que a fora. (En Pitarra que séu a la taula de la presidencia 's torna groch) ¿Y qué direm dels actors? Los autors se veuen lligats y han d' escriure 'ls papers acomodats a las sévas facultats. (En Pitarra 's belluga com si tingués formigor). Lo Sr. Vidal parla de pintura, d' escultura, de música y de industria, expressant ab bonichs conceptes aquest catalanisme, que no 's recorda de ódis entre provincias, sino de instruirse y fer prosperar lo de casa nostra. Tot sovint l' aplaudeixen.

Pero vé la votació, y 'ls vots tornan a ser triunfos. Las ideas del Sr. Vidal, tant generalment aplaudidas, son retxasadas casi per unanimitat. Ni la majoria de 'n Cánovas.

Ja donava la sessió per acabada; pero falta un incident: una proposició demanant la creació de una Academia de la llengua catalana. Un tal Sr. Morros la apoya, y en ménos de cinch minuts es apoyada, presa en consideració, defensada y aprobada.

De calent en calent se pelan las Academias de la llengua.

Després se llegeix una proposició demanant que 'ls acorts del Congrés sigan posats en coneixement de las Diputacions provincials de Catalunya.

De segur que aquestas, com que parlan en castellá, dirán:—*Ola! ¿Y a mi que me cuenta Vd.?*

Nota: Haventhi 1300 inscrits, ab prou feynas ván assistir 300 a la sessió del dissapte, y aixó que no 's vá pendre 'l nom de ningú.

La *Gaceta de Catalunya*: Lo Congrés catalanista no sols es mort, sino que 's descompon.

Una explicació y acabem.

Som catalanistas y venim demostrantho, desde que veyém la llum pública; pero no som amichs de jugar a Congressos. Lo catalanisme es una cosa més seria; y per aixó no podem menos de pendre'ns lo Congrés a broma. Altres que avuy son a dintre, y han de ballar, se l' hi han pres, primer que nosaltres.

P. DEL O.

UN GARÇON DE RESTAURANT.

L' escena passa a Paris y en un dels restaurants més acreditats. Hi ha un mossó que 's diu Paul: fá vint anys que serveix. Figúrinse si n' haurá vist de cosas ab vint anys de servir a un restaurant que té una gran colecció de quartos reservats.

En Paul comensa a posar cabells blancs y tréu comptes. Vint anys de servir, acabo la carrera, perque un mossó vell no vá... y a pesar de las propinas no puch retirarme! ¿Qué faré?

Rumia una estona, 's clava un cop al front y diu:—Ja tinch l' idea.

Y efectivament. Los periódichs més en boga anunciavan al dia següent la próxima aparició de un llibre titolat: *Memorias de un garçon de restaurant*; degudas a la ploma del mossó Paul Gavou, qual llibre contindrà segons deyan, revelacions molt divertidas.

Aquell dia en Paul estava radiant havent vist lo seu nom en lletres de motllo. Ab lo tovalló al coll ocupava 'ls seus departaments, y 'l primer de arribar, com de costum, vá ser lo banquer H.

—Es cert lo que diuen los periódichs? vá preguntarli.

—¿Sobre la publicació de las mévas memorias? Si senyor. Y per cert que la figura de vosté m' ompla tot un capítol.

—¿La méva figura?

—Si senyor. Conto de pé a pá una conversa que aqui mateix vá tenir ab dos subjectes, un dels quals vá fugir a América y l' altre a Bélgica, ahont al cap de un mes vá clavarse un tiro... ¿No se 'n recorda? Se tractava de la formació de una societat per explotar al próxim... La *paternal*....

—¿Tú vés sentir?...

—Tot: vostés anavan bebent champagne y jo estava molt tranquil y m' enterava de tot... ¡Oh! s' ha de anar molt alerta a parlar de certas cosas al davant de segons qui...

—Paul; tréu aquest capítol del llibre y 't daré quatre mil franchs.

—Es impossible.

—Sis mil....

—Per sis mil....

—Vaja te 'n dono déu mil... y no digas res.

—Entesos.

Arriba un senyor portant del brás a una senyora. Prenen un gabinet particular. Lo senyor, al veure a n'en Paul l' hi dirigeix la mateixa pregunta que l' anterior.

—Si senyor, respon lo mossó: escrich las mévas memorias. Precisament ahir a l' nit vaig deixar llest lo capítol que 's refereix a vosté.

—¿A mi?...

—A vosté y a la senyora.
Lo senyor s' alsa airat del asiento, y agafa 'l bastó exclamant:

—¡Miserable!
En Paul crusantse de brassos, tranquil, respon:

—Pegui: aquesta escena la posaré a la tercera part de las memorias.

Lo senyor tornantse a seure, y plé d' irritació, exclama:

—Fora d' aqui: que vinga un' altre mossó a servirnos.

—Com vosté vulga, senyor, respon en Paul retirantse.

Pero encare no ha girat l' esquena, la senyora 's posa a plorar, exclamant:

—Albert! Per mor' de Déu: tú 'm perts. Costi lo que costi, no permetis que aquest home diga res...

—No dirá res, perque soch capás de matarlo.

—Y l' escándol davant dels Tribunals?.. ¿Y 'l mèu marit? ¿Que no 'u véus Albert mèu que estich perduda?

En aquest moment arriba l' altre mossó, y l' Albert diu:

—Que torni en Paul.
En Paul se presenta seré y tranquil com la victoria.

—Vés com ho hém de arreglar, diu l' acompanyant de la senyora.

—L' hi hauria demanat vuit mil franchs; pero després de aquesta escena la méva dignitat, no 'm permet passar per menos de déu mil.

—Ets un brétil.

—Si m' insulta n' hi afegirém dos mil més.

Lo pobre Albert no té més remey: arrenca un full de la cartera y exten un vale pel seu caixé. En Paul lo recull y surt del aposento fent una graciosísima cortesia.

Poch després entra un jove, y com es natural fá a n' en Paul la mateixa pregunta, y en Paul respon de una manera semblant.

—Vosté forma part de un capítol.

—¿Jo?

—Si, vosté: pinto aquellas escenas d' are fá tres anys que venia a demanar la pela: que menjava las sobras del restaurant; que duya 'l barret foradat y las sabbas partintse de riure. ¡Era deliciós! Y luego 'l descrich enganyant al sastre, al sabater, al sombrerer, freqüentant las casas de joch, arreplegant uns quants cents duros, fent l' amor a una noya ignoscent filla de bona familia, disposant lo convenient per sagrestarla....

—¿Paul! ¿Qui t' ha dit aixó?

—Tot se sab D. Lluïset, tot se sab...

—Pero tú vols que 't rompi la crisma.

En Paul estreny lo puny y respon:

—Quan tinga gust.

En Lluïset dantse per convenent, replica:

—Calla, y escolta. ¿Te contentas ab un pagare de cinch mil franchs sobre 'l dot de la méva futura?

—N' hi ha de posar sis mil.

—Sis mil, está bé, y no 'm miris may més la cara, poca vergonya. (Es espavilat aquest xicot: no 'u hauria dit may.)

D' escenas d' aquestas vá succehirne una per cada parroquia.

Al vespre, en Paul vá passar balans y vá trobarse duenyo de doscents mils franchs. Aquell vespre mateix vá donar despido al amo.

Y al trobarse a casa seva deya:

—Hi fet una canallada, es cert; pero 'm sembla que encare son més canallas tots aquests que si 's plau per forsa acaban de formar la méva fortuna.

A. DEL F.

SOSPIS.

A UNA SENYORETA QUE JO CONECH.

Si en tos ulls veig las espurnas
d' una flama de ton cor;
si tos llabis trémols mostran
senyals d' un ardent petó;
si ton cor batent sas alas
carinyós reb mon amor,
mon pit llensa ab alegría
un sospir de dins son fons.

Si ta mirada orgullosa
llensa ab despreci un desdeny;
si ta véu sols deix' sentirse
per matar m' aymanta véu;
si ton cor glassat retxassa
mas fletxas d' amor fidel,
mon pit llensa ab amargura
un sospir de dolor gréu.

Sospiro, donchs, quan m' halagas
ab lo teu rostre amorós;
sospiro quan m' entristeixes
ab tos desdenys y fredor:
si sospirs porta la ditra

y sospirs porta lo dol,
per més que ho sento, estimada,
no vull sentir més amor.
BALDOMERO ESCUDÉ Y VILA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo Circo eqüestre de la Plassa de Catalunya, encare 's manté imperterrit, combinant pantomimas, a falla d' artistas nous. Després de la coneguda dels *bando-lers de la Calabria*, ha estrenat *Garibaldi en Varese* de la qual no puch dirlo'n res, per la rahó de que no tinch lo dó de partirme en varios trossos. Suposo que será un espectacle qu' estará a l' altura dels anteriors.

Un dels teatros de hivern que fá esforços per alsarse de la postració que 'l té abatut es lo *Circo barcelonés* del carrer de Montserrát. La banda de ingenyers dirigida pel Sr. Maymó hi ha donat algun concert, fentnos admirar las condicions que la distingeixen. Dintre de poch hi funcionarà una companyia de sarsuela.

A Romea s' ha estrenat una pessa titulada: *Madeixa de embulls*. També haurán d' esperar a saber lo que n' opino, fins a la senmana entrant. Precisament lo dia del estreno de aquesta pessa, la célebre Marini feya 'l seu benefici.

Diumenje vá donar la societat de concerts lo primer dels que té projectats, baix la batuta de Monasterio. Aquest Sr. es una notabilitat. Músich de naixement, era noy encare y assombrava ab los seus progressos. Avuy es home fet y vé consagrant lo seu geni y tota la seva activitat al cultiu del art diví, a la instrucció de las masses orquestals y a l' interpretació de la música clássica. Diumenje passat varem notar en los nostres professors progressos que semblan inconcebibles. Un cambi de batuta vá elevarlos molt. Jo espero que sabrán aprofitar l' estada de 'n Monasterio a Barcelona.

¿Y que dirém del benefici de la eminent Marini? Vá posar lo drama de Seribe *Adriana Lecouvreur*, obra de molt empenyo per una actris, ja que 'l seu paper participa de la comedia, del drama, de la tragedia clássica y del melo-drama realista. Las ingénuas escenas de amor del segon acte, los gelos que 's despartan poderosos en lo tercer, lo tros de la Fedra, recitat en mitj de una festa pera llansarlo com un estigma sobre 'l front de una rival, y finalment la mort causada per un veneno que aquesta rival l' hi aplica moguda per l' esperit de venjansa, mort precedida del desvari, tot aixó vá interpretarho l' ilustre actris ab verdader talent. En los actes segon, tercer y quart vá estar bé: en l' acte últim, en aquella expressió del dolor físich y del dolor moral, en aquell extravio de la inteligencia, y finalment en las contorsions de la agonia, vá estar sublime.

Inútil es dir que la Marini vá obtenir una oyació entusiasta. Regalos preciosos, un brassalet, un ram de llorer de plata y or, un vano de conxa, un album, una dulsera de *faience*, rams monstruosos, y una pluja de flors, de llorers y poesias, y un vol de coloms s' uniren a las estrepitosas salvas de aplausos dels admiradors de l' artista. Lo teló tingué de alsarse vuit ó déu vegadas, de manera que la inimitable artista afegí a la fatiga de la representació la fatiga del triunfo.

Entre las poesias que ván tributarli s' hi conta la següent:

A VIRGINIA MARINI.

¡Quín art, com l' art hermós que tú exercitas,
¡oh anélica Marini!
quan ab estre diví y ab forma humana
lo sentiment escitas;
quan per la escena passas,
de tots los cors mestressa soberana,
y 'l cel del geni ab nostra terra enllansas!

Cap art hi ha com lo teu: ni la pintura
plana y sens moviment; ni la poesia
fixada en lo paper, sens parlar, muda;
ni la inmóvil fredor de l' escultura;
ni aquella vagorosa melodía
del ritme de la música nascuda
tenen la vida qu' en tú 's véu, cumplerta,
ni 'l conjunt portentós que tú atesoras;
ni fan sentir a un temps franca alegría
quan franca rius, ni fan plorar quan ploras.

Ets estátua y 't mous; tens l' expressiva
variable bellesa del art plástich:
¡Extranya realitat que 'l cor somia!
Ta véu té tots los tons, todas las notas;
ton cor tots los accents de la poesia;
ton art, las formas todas.

Ets com lo sol: brillas per tots. Ton geni
a l' obra ab que 'l convidas
¡autor qu' en lo teatro 'l númen templa
y al públich que t' esco ta y que 't contempla
dona llum moviment, calor y vida!

J. ROCA Y ROCA.

ESQUELLOTS.

Aquesta senmana la *bolsa* ha baixat tant repentinament y sense avisar a ningú, que a molts qu' eren des-sota los ha descalabrat.

Pel *bolsin* no 's veyan més que caras llargas y nassos afilats.

La *bolsa* es com un globo Montgolfier: s' havia alsat perque algú vá omplir-lo ab fum de palla. Casi 's per-dia de vista; pero tot d' un plegat se la véu baixar rá-pida com un esparver quan se tira sobre un colomar y més pansida que tripa de mestre d' estudi.

Mentres tant qui gemega ja ha rebut.

Dialech:

—Que siga l' enhorabona. Ja sè que jugavas a la baixa.

—No dongas may l' enhorabona a cap bolsista.

—Pero ¿no jugavas a la baixa?

—Sí, es cert; pero casi tothom ha quebrat.

De manera que, garbellat tot, resulta que la *bolsa* es un dels jochs més infames. Lo joch de asar, perseguit per la llei, no es tant infame com lo joch de la *bolsa*.

Posant una cantitat sobre una carta aném a la sort.

En cambi si comprém uns quants milions, nos exposém a que un gran capitalista fassa una gran jugada y 'ns arrastri al precipici.

Aixó ja no es jugar a la sort, sino a la trampa.

Lo ministre de Foment feya una visita a la Maqui-nista, y 'l cotxe del arcaldés' estava parat al mitj dels rails de la tranvia de la Barceloneta. Lo cotxero de la tranvia vá queixarse, los passatgers ván rondinar, y 'ls municipals ván durse'n pres al cotxero.

¡Magnífich!

Vostès dirán:—¿Y la llei?

Pero jo 'ls contestaré:—¿Y 'l cotxe del arcaldé? ...

¿No t'è dret a atropellarla?

Un forner que havia fet una contracta de siscentos pans ab l' Ajuntament, vá declarar en un remittit que la rescindia, per quan havia sabut, per altras companys de ofici que fá dos anys ván elaborar partidas de pá semblants, sense qu' encara hajan pogut cobrarlas.

¡Quin Ajuntament! Ja no l' hi fian ni un llonguet.

Mentres trobi fondistas que l' hi fihin un *banquetel*...

Item més: l' Ajuntament déu las mesadas a las po-bras donas que escombran los estudis.

Suprimint uns quants bolados del gasto diari 'n tin-dria per pagar aquest deute.

Los periódichs parlan de una dona de Málaga que acompayada de dos noyets fá veure que cau en basca per falta de aliment.

Málaga es la terra de la camama.

Allá fins la fam se falsifica.

Dech recomenarlos la cantina americana que 'ls sen-yors Zulueta y C.º acaban de establir al carrer del Aviñó, n.º 13, davant del bolsin.

Allá hi trobaran vins y licors de totas menas, nacionals y extrangers, cervesa de Baviera, etc. etc.

Pels que ván al bolsin y fan bonas, es un gran esta- bliment; y pels que tenen ganas de anarhi també, per- que es molt millor ficarse a la cantina que a la casa del davant.

Si tenen desitj de doblar lo capital, no han de fer res més sino beure unas quantas copas y per cada duro que tingan ne veuran dos.

Aquests dias passavan per la Rambla alguns cape- llans francesos seguits de las sévas majordonas. Ells y ellas tenian bonas carns, y ellas sobre tot eran molt frescals.

Aquests capellans venian a fer una pelegrinació a Montserrat.

Ja que 'ls de aquí ván a Lourdes, es molt just que 'ls de Fransa vingan aquí.

Comers de importació y d' exportació.

Lo banquetel del Ajuntament al ministre de Foment diu que vá ser una cosa notable.

Es natural: pagava la ciutat.

Lo saló trasformat en un jardí, tot plé de plantas. M' han dit que un concejal per compte de anarse'n dret a la taula, se 'n anava dret al vert.

Equivocacions nascudas de una falta de costum ó de un excés d' instint.

Al dinar aquest no vá assistirhi cap periodista de Barcelona ni de Madrid.

Los concejals ván dir:—No volem estar estrets, y la premsa 'ns apreta massa.

En cambi ván convidar al fiscal de imprenta. Nosaltres ho celebrém, perque com que 'l ván atipar tant, are pot ser no tindrà gana per menjarse cap més periódich.

Un periódich recordant que 'ls mallorquins de la gana 'n diuhen talent, y havent sapigut que aquells regidors que no son més qu' escolanets de 'n Fontrona, y que no fan may altra cosa que votar al revés de lo que vota en Cabot, eran los que ván atracarse ab més dalit, vá dir l' endemá del banquetel:

—Que no digan are que aquests mestres no tenen talent. Al revés: seguts a taula, varen desarrollar un *talent mallorquí* de primera forsa.

Lo ministre de Foment vá extranyar molt que no estès acabada la cúpula de la Catedral.

¡Si 'l Sr. ministre sabia que ja fá uns quants cents anys que no se celebra un matrimoni al bisbat sense pagar una pesseta, per acabar las obras de la Séu!

Si 's reunissen totas las pessetas cobradas y 'ls in- teressos acumulats podria ferse la cúpula, no de pedra, sino de dobletas de cinch duros.

En aquests dias de baixa, 'ls bolsistas anavan des- alats en busca de noticias.

—¿Que tenim de nou? me preguntava un.

—Tinga, un telégrama de Madrid, rebut are mateix.

Lo bolsista l' agafa ab trémula má 'l llegeix y diu:

—Son unas noticias molt foscas.

—Es natural: no véu que 'l telégrama es expedit a la nil.

Sobre la mort de Offenbach:

—¡Un home tant alegre! L' autor de una música tant viva! Sembla imposible que haja mort!

—La mort no l' hi ha concedit ni un trist compás de espera.

Una anécdota de Offenbach.

Se trobava un dia en una població de Alemania y se l' hi acostá un noyet demanantli una caritat per amor de Déu.

Offenbach se ficá la má a la butxaca, y trobantse per casualitat sense un quarto, vá entrar a la botiga de un conegut, y agafant un tros de paper, va escriure un wals y després de firmarlo, 'l doná al noyet di- hentli:

—Tè, noy: porta aquest paper a casa de un magat- zemista de música, y allá te 'l pagarán.

QUENTOS.

Un metje 's feya anunciar donantse un bombo bes- tial. Sabia molt bé que 'l bombo es lo gran instrument del sigle XIX, y ab aquesta idea no 's parava en barras.

Aixis per exemple, en tots los periódichs de la loca- litat s' hi llegia sempre: DOS MIL CURACIONS CADA MÉS.

—NO HI HA MAL QUE RESISTEIXI AL DOCTOR LLANSETA.

—ESPECIALITAT AB LOS MALALTS DESHAUCIATS.

No hi ha que dir qu' ell no curava res, y que uni- cament la naturalesa una vegada que altra feya que- darlo bé:

Y si un malalt desesperat l' hi deya:—«Jo 'm figu- rava, que aixó de las dos mil curacions mensuals era veritat».

Ell responia:—«¿Y qui 'n dupta? Desgraciadament per vosté ha vingut una mica tart. Dos mil n' he curat aquest més, y vosté fá 'l dos mil hu.»

—Ola Pep!

—Deixam, qu' es tart.

—Escolta home, atúrat un moment.

—No puch.

—Ahont vás tant depressal!

—M' arribo al carrer dels Ases.

—¿Qué vás a ferhi?

—Vaig a dinar ab la familia.

Estava a punt de desafiarse un fulano molt cándido ab un altre que tenia molt mal geni. Lo desafío era a pistola, y al colocarse a puesto, 'l cándido veyent al seu adversari ab la pistola a la má, manejanthla ab gran desembrás, vá dirli:

—Mestre alerta! No fém jochs que podria ser carre- gada.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Es ma primera essencial ab una classe d' escala;

La segona y la tercera es de la historia romana, lo prima dos de la terra regirá fins las entranyas; la tot era antiguament pels sabis molt venerada.

ULLASTRELLENCH.

II.

Com ve de tot la Marfa en dur dos hu, no 'n faig prima: igual defecte tenia sa mare, la pobre Quima.

PAU SALA.

MUDANSA.

Vaig mirar de tot a tot a un jove y vaig d' entre mí: me sembla que aquest xicot del total ha de pati. Y m' han tot aqueix mitx dia (mirin si jo 'u acertaba) que l dia que jo 'l mirava al ser a la tot moria.

UN TAPÉ.

SINONIMIA.

Quant siga tot 'o noy tot de ma cunyada Mercé, diuen que será un tot home sols perque t'è un tot talent.

F. DE R.

TRENCA-CLOSCAS.

Lucas, Tomás, Enrich, Mariano, Manel, Onofre, Odon, Narcís.

Formar ab las primeras lletras d' aquets noms un poble de Catalunya.

MILORD MAFAT.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 31.

ESCANYA-GATS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	—Un poble de Catalunya.
6	5	2	3	6	—Nom de dona.	
6	3	2	3	4	—Una flor.	
6	4	5	6	—Una ópera.		
1	4	3	—Nom d' home.			
3	6	—Nota musical.				

ANTONET TEIXIDÓ.

GEROGLIFICH.

+ VIIIE +
C. V. J. A.

LO DEL LLQBREGAT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Retaula.*
- IDEM 2.ª—*Cafeté.*
- SINONIMIA.—*Rosa, rossa, rosa.*
- MUDANSA.—*Panxa, pinxa, punxa.*
- TRENCA-CLOSCAS.—*La criada.*
- QUADRAT NUMERICH.—

4	7	5	9	2
2	5	4	7	9
7	2	9	5	4
9	4	7	2	5
5	9	2	4	7
- TRIANGUL DE PARAULAS.—*Milans*
Milan
Milá
Mil
Mi
M
- GEROGLIFICH.—*De puntetas nos 's fa soroll.*

ANUNCI.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOM.
NORT-AMERICÁ.

Aixarop lactífich per aumentar la cantitat y callitat de la llet. Interasantíssim per mares y didas.
Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demás enfer-mejats del pit.
Aixarop antidiarreich—estomacal per combatre tota classe de diarreas y malalties del ventrell.
Unichs dipòsits en Barcelona, Gener, Peitrixol, n.º 2. Jarabería y Farmacia de Grau Inglada, Rambla de las Flors n.º 1.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

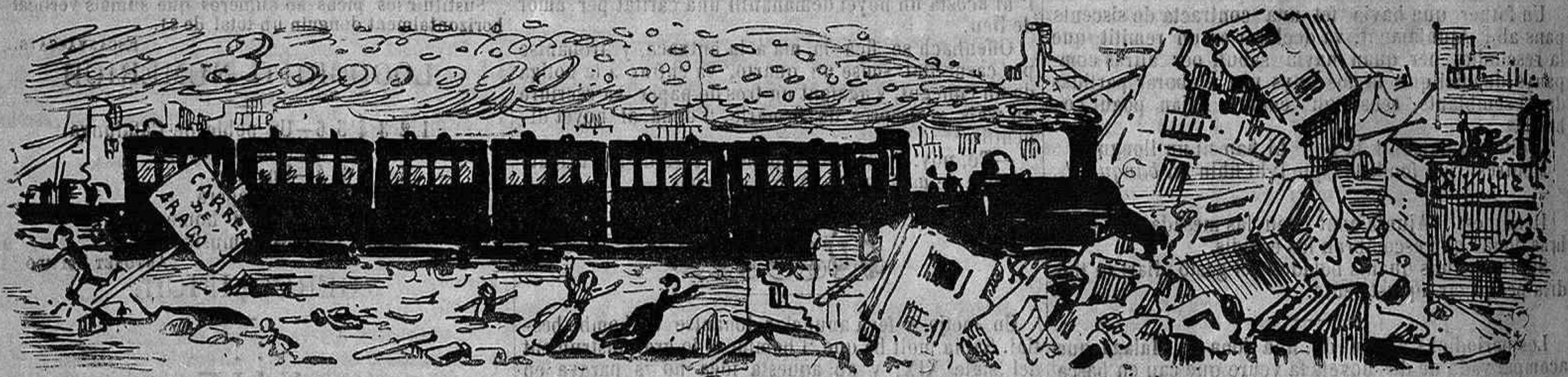
LO XÉFLIS DEL AJUNTAMENT.

—Sr. Fiscal, atipis forsa, que si ha de matar á la premsa ja la necessita.

FIVALLER: ¡No profanéu aquest lloch!... Si voléu fer tiberis anéu á ca 'n Pioch ó á Vista-Alegre.

LO ENLLÁS DELS FERRO-CARRILS.

Caurá mitj Barcelona
Pro sostindrà 'l seu punt en Fontrodona.

RECEPCIÓ DEL MINISTRE Á SANT JOAN DE LAS ABADESAS.

Un capellá singlar.

Discurs ab premeditació, alevosia y en despoblat.